

Política de país i per al país

«És el Govern qui decideix les polítiques i les executa, siguin quines siguin les entitats, les associacions o les organitzacions que hi són per empènyer-les»

Fa dos mesos i mig de les eleccions al Parlament i avui encara no sabem si hi haurà govern entre ERC i Junts amb suport de la CUP o si ERC haurà de governar en minoria amb suports externs. De *l'allons ensemble chercher la liberté*, que diu la cançó, ni que s'arribés a formar un govern a dues bandes, d'*ensemble* res de res. Quan el referèndum d'autodeterminació, amb presos i exiliats, és el punt primer de l'agenda política catalana, i de l'espanyola, i veus, aquí, tant de recel i de desconfiança entre l'independentisme, t'adones de com els ciutadans li van un pas endavant, a la política. Sobretot a aquella que es va passar la campanya del 14 de febrer demanant unitat.

En política també són les accions i les actituds el que justifica les idees. Aquella unitat que es demana debat sí i debat també, ¿per què és que costa tant? No va costar pas gaire fer presentar la renúncia a un dels secretaris de la mesa del Parlament recentment constituïda. Si Junts i ERC governen des d'aquella campanya de Junts pel Sí, ¿què vol dir que ara cal un acord sòlid perquè no trontolli la legislatura? Que potser eren líquids fins ara els pactes de govern? No. No n'eren. Ara el que passa és que hi ha relleu a la presidència, amb tot el que comporta, perquè no és el mateix, per a qualsevol formació política, participar de govern tenint-ne la presidència que no tenint-la. Però aquest és el resultat del joc democràtic, que el ciutadà amb el vot pot fer canviar l'arc parlamentari. I és el que ha passat. I és el que s'ha d'acceptar.

Fer canviar l'arc parlamentari vol dir que el govern format pel candidat que emana del Parlament és qui tira endavant tota l'agenda política, i l'agenda política d'aquest nostre dia a dia té quatre branques principals: la pandèmia, l'economia, la llibertat de presos i exiliats i la negociació amb el govern de l'Estat per a un referèndum d'autodeterminació. I és el govern del president de la Generalitat, ara i sempre, i aquí com arreu, qui decideix les polítiques, totes, i qui les executa, siguin quines siguin les entitats, les associacions o les organitzacions que hi són per empènyer-les, aquestes polítiques, que són del país i per al país. No pas de partits i per als partits. Que de vegades ho sembla.

Com els desmemoriats que sembla que fem veure que som per com ens escandalitzem d'accions d'altri no volent recordar les nostres. Tenint com tenim una formació de govern sense ni fonaments per a la seva arquitectura; només amb un acord amb la CUP, però que se'n queda fora, de l'Executiu; per què fem tan nostra la campanya per a les eleccions a la Comunitat de Madrid? Ens ocupa? No. Però el que sí que ens hauria de preocupar és que Ayuso presideix una comunitat que fa el pols al govern de Pedro Sánchez. I Catalunya s'ho mira!

I Vox? S'ha alimentat l'extrema dreta. Allà i aquí. I ara no sabem com reconduir-ho, tot això. ¿Però per què n'hi ha que, via Twitter o des dels mitjans de la Corporació catalana, retrauen a la SER que, essent com és un mitjà privat, permet a aquesta formació participar del debat de campanya a Madrid?

Que no és més greu que en la campanya de les eleccions al Parlament del 14 de febrer tant Catalunya Ràdio com TV3 hi comptessin, amb Vox, quan fins llavors hi havia un acord segons el qual només podien participar en debats electorals les formacions amb grup parlamentari propi la legislatura anterior? Per què es va permetre que Vox hi participés des dels mitjans públics, en aquella nostra campanya? La pregunta és retòrica. Tothom el sap, el perquè. ¿I no era escandalós, llavors? Potser per aquesta raó i per altres, moltes, hem de fer una reflexió ben seriosa quan Josep Ramoneda ens alerta, estrafetes les seves paraules, que "es fa cada dia més notori el buit d'autoritat moral dels qui governen. Perquè transformar un país el que

requereix és una certa autoritat moral. I l'autoritat es guanya quan es té la credibilitat suficient per anar a contracorrent". Que vol dir no deixar-se portar.